

Singurătate

Florin Pindaru

Singurătate

Cât cerul milostiv s-a îndurat
Sub slava lui întreg a mă primi
Mi-a fost, atât, pe lume dat
Alături de suferinzi trăi.

Purtat-am, rob de nduioșare,
A suferinței lor gigantică povară
Cea mai firească condamnare
Răsplata cea fatală.

De maladii grozave hăituiți
Zdrobiți de-al țării dor
Sau inși cu fericire amăgiți
În ochii tuturor vise mor.

Între atâtea jeluiri aprinse
De groaza uneia umanitatea
Speranței candela i-o stinse
Nu e durere ca singurătatea.

Bolnavii toți și-acceptă chinul
Primesc a suferi de toate
Orice dar nu surghiunul
Orice dar nu singurătate.